

Salonky

**Zdravotní
klaun**

Petr Vrběcký

NA VĚTVI

Přijmeme brigádníky jako obsluhu

Otevřeno každý den od 9 - 19 hodin.

www.parknavetvi.cz

info@parknavetvi.cz

602 385 881

OBSAH

Editorial

Pocta zdravotním klaunům

TOMÁŠ KULHÁNEK / redaktor

Slavní umělci či sportovci, úspěšní podnikatelé nebo místní politici. Titulní stranu magazínu Salonky zpravidla obsazují notoricky známé hradecké osobnosti, které většina čtenářů pozná na první pohled. Tentokrát je tomu ale jinak. Petr Vrběcký má sice za sebou mnoho let na prknech Klicperova divadla, přesto jeho jméno dost možná neznáte. Co ale zřejmě znáte, je profese, kterou Petr Vrběcký nyní vykonává. Je totiž zdravotní klaun. Člověk s velkým srdcem, který chodí s červeným nosem a ukulele rozveselovat nemocné děti. Titulní strana našeho dubnového magazínu je tak poctou nejen Petrovi, ale i všem dalším zdravotním klaunům, kteří pomáhají nemocným dětem překonat těžké životní etapy s úsměvem na rtech. Rozhovor s Petrem Vrběckým je hlavním tahákem dubnového magazínu Salonky. Těšit se ale můžete i na další zajímavé čtení o místních osobnostech a událostech, které hýbou Hradcem Králové. ■

PETR VRBĚCKÝ / str. 4 ▶ 6

MARTINA HEPAROVÁ

str. 8 ▶ 10

HRADECKÁ LÍZÁTKA

str. 14 ▶ 15

ANNA VITVAROVÁ

str. 18 ▶ 22

NIGHT RUN

str. 26 ▶ 27

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Velké náměstí 21/31 500 03 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulháněk, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Patrik Hrabar, e-mail: patrik@tn-media.cz, tel.: 737 311 309, Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieglér, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Nad Hradec
se vrátila
lízátka

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Hradecká lvice
za mikrofonem
Pamela Effangová

ve východních Čechách jezdíme i do léčebny dlouhodobě nemocných ve Sloupnici, kde někteří klienti tráví zbytek svého života. Ta klauniáda pro babičky a dědečky je samozřejmě trochu jiná než pro děti. Je založená spíše na písničkách a na povídání, kdy i oni nám sdělují svoje příběhy, které třeba už nemají moc komu jinému vyprávět. Z toho důvodu si nás tam velice oblíbili.

Dlouho jste hráli velké role v Klicperově divadle, došel jste k tomu, že nakonec je pro vás tou životní rolí právě zdravotní klaun?

Víte, ono je opravdu skvělé pomáhat lidem něčím, co vás baví. A mě to baví moc. Samozřejmě i já mám dny, kdy se mi nechce a nemám náladu. V tu chvíli si ale vždycky řeknu, že dělám fakt skvělou práci, která přináší čistou radost.

Čím se po náročném dni odraťujete? Potřebujete nějakou psychohygienu?

Jako lektor dělám jógu smíchu. Ty seance vypadají tak, že po hodině se šest lidí válí po zemi a směje se. A to přesto, že už není žádný důvod pro to, aby se smáli. Já to pak musím korigovat tím, že jim pouštím třeba meditační hudbu. Ohlasy od účastníků

mám velmi dobré. Říkají, že to opravdu vyplaví endorfíny a další hormony štěstí. Smích je prostě pozitivní droga.

Jak tedy probíhá hodina jógy smíchu?

Nejdřív se rozcvičíme, aby se ti lidé, co přijdou někde z kanceláře, trochu rozhýbali a vyčistili si hlavu. Pak se učíme dýchat, protože spousta lidí dýchá špatně. Už to navazuje v těle nějaké chemické procesy. Pak jsou různé cviky na jógu smíchu a takzvané smíchocviky. Třeba si zkusíme, jak to funguje, když spouštíme sekačku na trávu. Jenom tu sekačku nemáme. Pak to naskočí do fáze, kdy už je tělo v takové hladině, že se člověk směje, aniž by měl důvod. Jóga smíchu je vlastně propojení těla, mysli a vědomého dýchání.

Už jsme zmínili, že jste mnoho let vystupoval v Klicperově divadle. Nestýská se vám po něm?

Trochu stýská. Naštěstí dělám práci, která má s herectvím pořád něco společného. V létě jsem navíc dělal pro Divadlo Drak pohádku Červená karkulka s ukrajinskou herečkou Marinou, se kterou jsme potom jezdili po celém Česku a hráli jsme všude tam, kde byly nějaké ukrajinské děti. ■

ZA VOLANTEM
AUTOBUSU
MHD

NÁBOROVÝ
PŘÍSPĚVEK
AŽ 50 000 Kč

HLEDÁ
PŘÁVĚ
TEBE

PŘIJĚ
ZKUSIT ŘÍDIT
AUTOBUS

ZA VOLANTEM AUTOBUSU MHD 2023
VE ČTVRTEK 18. 5. 2023 OD 14.00 HOD.

Ve čtvrtek 18. května 2023 se od 14 do 18 hodin uskuteční v areálu naší společnosti informačně-náborová akce:

„Za volantem autobusu – přijďte si zkusit, jak jednoduché je řídit autobus MHD“ pro zájemce o pracovní pozice ŘIDIČ/KA AUTOBUSU A TROLEJBUSU MHD.

Zajímá Vás práce řidiče/čky městské hromadné dopravy?
Chcete se dozvědět, jaké benefity řidičům/kám nabízíme a jaké máme na tuto pozici požadavky?

Rádi byste si řízení autobusu vyzkoušeli?

Je Vám alespoň 21 let a máte řidičské oprávnění minimálně sk. B?

V rámci této akce budete mít možnost:

- obdržet podrobné informace o profesi řidiče/čky MHD
- zeptat se na cokoliv, co Vás na této práci zajímá
- vyzkoušet si v praxi, pod dohledem instruktora, jaké to je řídit autobus MHD
- podívat se na dispečink MHD a zázemí řidičů/ček MHD

Rezervaci účasti na akci si zajistíte v pracovní dny v době od 8 do 14 hod. na personálním oddělení DPmHK, a. s., mobil 703 157 000, tel. 495 089 231 (rezervaci je nutné provést nejpozději do 17. 5. 2023 – počet míst je omezen). Na uvedených telefonních číslech obdržíte i další informace.

Pokud se nebudete moci naší akce účastnit, ale máte o práci řidiče MHD zájem, můžete nás kontaktovat na výše uvedených telefonních číslech nebo napsat na: nabor@dpmhk.cz a vše s Vámi probereme.

Více o aktuálně volných pracovních pozicích a další potřebné informace naleznete na: www.dpmhk.cz – sekce Zaměstnání.

Lidé mají často problém si říct o pomoc

TOMÁŠ KULHÁNEK,
FOTO: ARCHIV MARTINY HEPNAROVÉ

V roce 2021 se rozhodla v Hradci Králové založit šatník pro samoživitele, který za dva roky pomohl už stovkám klientů. Matky samoživitelky mohou díky štědrosti dárců a obětavosti několika dobrovolníků získat v šatníku například dětské oblečení, pleny, hračky nebo školní potřeby. Od loňského jara pomáhá Šatník Hradec také válečným uprchlíkům z Ukrajiny. Zpravidla se jedná o maminky, které se svými dětmi utekly na východ Čech před neřístnou ruskou agresí. O Šatníku Hradec hovoří v rozhovoru pro Salonky jeho zakladatelka Martina Hepnarová.

Odkdy hradecký Šatník funguje a co bylo impulsem k jeho založení?

Fungujeme od jara 2021. Myšlenka založit Šatník Hradec mě napadla ve chvíli, kdy jsem na sociálních sítích novinářky České televize Nory Fridrichové, která se dlouhodobě věnuje samoživitelkám, viděla informace o šatníku pro samoživitelky v Praze. My jsme tu myšlenku převzaly a založily podobný šatník v Hradci.

Spolupracujete přímo s Norou Fridrichovou?

Ano. Ze začátku nám poradila know-how, prozradila nám, jak Šatník Praha funguje. Loni jsme se v jejich šatníku v holešovické tržnici byly

s kolegyněmi i přímo podívat. Nora Fridrichová je dost vytížená, ale vždycky byla velmi ochotná nám poradit.

Kolik lidí stojí za Šatníkem Hradec?

Máme založený spolek, ve kterém jsme čtyři členky. Kromě mě jsou to Petra Marková, Karla Kozáková a Lucie Vítková. Zároveň máme kolem sebe partu několika dobrovolníků, kteří nám pomáhají a bez kterých by to rozhodně nešlo.

Pro koho je Šatník určen? Kdo u vás může žádat o pomoc?

Před těmi dvěma lety jsme začínaly s tím, že je to

pro samoživitelky. V době covidu byly samoživitelky často ve ztížené situaci, neboť musely být doma s dětmi a nemohly pracovat. Některé se tak dostávaly do finančních problémů. Nemusí to být ale nutně maminky, bylo u nás už i pár tatínek samoživitelů. Kromě samoživitelů k nám chodí také pěstouni. Od loňského března poskytujeme pomoc také ukrajinským uprchlíkům, kteří přišli kvůli válce do Hradce Králové a jeho okolí.

Co všechno mohou zmínění klienti získat?

Zejména jsou to oblečení a boty. Postupně se ale nabalují i další věci. Máme tam hračky pro děti, knížky pro děti, školní a domácí potřeby a další věci. S trochou nadsázky se dá říct, že za chvíli bude jednodušší vyjmenovat, co u nás nemáme.

Zvyšuje se poptávka samoživitelek o vaše služby v posledním roce, kdy Česko zasáhla velká inflace a vlna zdražování?

Paradoxně nic takového nepozorujeme. Máme klienty, kteří se k nám už naučili chodit, ale nějak výrazně se ten počet nenavýšuje. Občas přijde někdo nový, ale jsou to spíš jednotlivci. Myslím, že lidé mají často problém si o tu pomoc říct. Mají dojem, že oni na tom přeci nejsou tak špatně, aby k nám museli chodit. Pro někoho by asi bylo stravitelnější, kdyby ty věci byly za nějakou symbolickou cenu, než aby si je brali zadarmo. Byli bychom rádi, kdyby chodilo víc samoživitelů, překvapuje mě, že třeba nechodí lidé z azylového domu pro matky s dětmi.

Co musí doložit český samoživitel, aby od vás mohl získat pomoc?

Když k nám přijde člověk poprvé, nejprve si ho zaregistrujeme. Chceme od něj vidět nějaký doklad, že je opravdu samoživitel. Nejčastěji je to rozhodnutí soudu o svěření dětí do péče, případně také nájemní smlouva, kde je vyjmenované, kdo v té domácnosti žije. Někteří lidé se to totiž trochu snaží zneužívat. Například když mají dítě s předchozím partnerem, ale aktuálně tvoří s novým partnerem plnohodnotnou domácnost. Konkrétní klient k nám pak může přijít maximálně jednou za dva týdny. Je to z kapacitních důvodů a také proto, aby se dostalo na všechny potřebné. Poprvé od nás dostane po registraci kartičku a podle ní my už pak evidujeme další návštěvy.

DNY *marianne*

14.–16. 4.

FUTURUMHRADEC.CZ

Futurum

máme otevřeno i v dalších ročních obdobích aspoň jeden den v měsíci zejména kvůli matkám, které se k nám naučily chodit pro plínky pro děti.

Pokud by chtěli například čtenáři Šatník Hradec podpořit, jak to mohou udělat?

Během úterní a čtvrteční otevírací doby nám mohou nosit věci na naši adresu U Koruny 217/20. Je to nízká budova ve vnitrobloku, bývalé automobilové učiliště. Poptáváme především oblečení a boty na jarní a letní sezonu, případně další věci, jako jsou drobnosti do domácnosti, hračky, knížky, sportovní nebo školní potřeby. Přijímáme samozřejmě také finanční dary, můžeme vystavit i darovací smlouvu. Veškeré detaily o podmínkách a našich aktivitách naleznete na našich facebookových stránkách Šatník Hradec z. s.

Máte přehled, kolika lidem Šatník Hradec za dva roky fungování už pomohl?

Jsou to určitě stovky rodin. Jen za loňský podzim to byly asi tři stovky klientů. ■

Kromě českých samoživitelek pomáháte také ukrajinským válečným uprchlíkům, jak velký je jejich zájem o vaši službu a co musí splňovat, aby mohli přijít?

Zájem z jejich strany je opravdu velký. Často přišli do Česka s naprostým minimem věcí a mají nouzi o peníze. Pokud chtějí získat pomoc z naší strany, musí nám předložit pas, kde mají humanitární vizeum, abychom si ověřili, že jde opravdu o uprchlíky před válkou.

Máte víc klientů z Česka, nebo z Ukrajiny?

V současnosti určitě z Ukrajiny. Odhadem až tři čtvrtiny.

Jak často máte otevřeno?

Většinou dvakrát ročně zhruba čtyři až šest týdnů, aby mohli lidé získat věci na zimu a poté naopak na teplejší období. Teď máme otevřeno od 21. března minimálně do druhé poloviny dubna. Vždy v úterý a ve čtvrtek od 17 do 19 hodin. Narázově pak

INZERCE

jsme FITNESS FOOD MENU

„Již 11 let připravujeme moderní a komplexní způsob zdravého stravování.“

SESTAVTE SI VÉ
MENU NA MÍRU

WWW.JSMEFFMENU.CZ

Volkswagen SUV

Stačí si vybrat

Vozy ihned
skladem

Fotografie je pouze ilustrativní a vyobrazené vozy mohou obsahovat prvky příplatkové výbavy. Kombinovaná spotřeba a emise CO₂, modelů T-Roc: 4,7–9,4 l / 100 km, 123–169 g/km, Taigo: 5,4–6,7 l / 100 km, 123–135 g/km, T-Cross: 5,8–7,0 l / 100 km, 131–142 g/km.

Autorizovaný prodejce Volkswagen

OLFIN Car s.r.o.

Na Rybárně 1670, 500 02 Hradec Králové

tel.: 495 000 555, e-mail: prodej.hk@olfincar.cz, www.olfincar.cz

VoZP rozjíždí vzdělávací projekt pro studenty středních škol

Jak funguje systém veřejného zdravotního pojištění, kdo a jak do něj přispívá, kolik stojí ošetření v nemocnici nebo praktický příklad ročního vyúčtování živnostníka. Nejen tyto informace, ale mnohem víc dostali studenti Gymnázia J. K. Tyla v Hradci Králové od ředitele pobočky VoZP Martina Sýkora, který jim v rámci výuky tématu finanční gramotnosti přišel prezentovat projekt s názvem Jaká je cena zdraví.

Od zrodu myšlenky po první workshop uběhly necelé dva měsíce, během kterých se připravil obsah, dohodla spolupráce se Zdravotnickou záchrannou službou Královéhradeckého kraje a Fakultou vojenského zdravotnictví, a především dohodly termíny prvních dvou přednášek. „Nápad na vznik

tohoto vzdělávacího projektu přišel ve chvíli, kdy jsme s kolegyněmi řešili agendu dlužníků zdravotního pojištění. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jako pojišťovna sice vynakládáme nemalé finanční prostředky na preventivní programy, jakými jsou dentální hygiena, duševní zdraví, sportovní krouž-

ky a další, ale nevěnujeme se prevenci v oblasti vzniku dluhů. A protože segment dlužníků 20–35 let není zanedbatelný, rozhodl jsem se realizovat tento workshop, který studenty vzdělá a předá jim praktické rady do života z oblasti veřejného zdravotního pojištění,“ shrnuje obsah workshopu jeho autor Martin Sýkora.

Čtyři desítky studentů třetích ročníků tak měly možnost nejen poslouchat, ale především diskutovat o tématech, která se jim po dovršení plnoletosti budou naplno týkat. „Velmi málo studentů má představu, kdo a jak platí veřejné zdravotní pojištění. Snažíme se jim například vysvětlit na konkrétních příkladech situace, které znamenají, že pojistné už nehradí stát, ale oni jako pojištěnci. Jsem přesvědčený, že případy z praxe jim pak mohou pomoci zorientovat se a působit preventivně,“ popsal cíle Martin Sýkora.

Aby byl workshop zajímavý po všech směrech, doplnil ho ředitel pobočky VoZP o prezentaci Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje, jejíž zástupce osvětlil studentům fungování krajské záchranky a diskutoval o konkrétních případech poskytování první pomoci.

A jak bude projekt pokračovat dál? „Jsem moc rád, že se o projekt zajímají média, protože všechny výstupy využijeme v prezentaci projektu napříč naším regionem. Ředitelé škol tak díky tomu získají přesnější pohled na náš projekt a věřím, že o něj bude zájem,“ zakončil komentář výhledem do budoucna Martin Sýkora, ředitel pobočky Vojenské zdravotní pojišťovny. ■

Doufám, že stadion propojí generace

Je jedním z nejvýraznějších hráčů hradeckého fotbalu v tomto tisíciletí. V krvi mu koluje votrocká krev, protože v černobílém dresu válel v minulosti i jeho otec. V současné době působí někdejší vynikající stoper Adrian Rolko v hradeckém klubu jako asistent trenéra hlavního týmu. Jak se on sám jako legenda hradeckého fotbalu těší na novou arénu, ve které jeho svěřenci poprvé výběhnou k ligovému zápasu už letos v červenci? Jak vzpomíná na původní stadion? A přiláká podle něj nový stadion do ochozů nové fanoušky? Odpovídá bývalý stoper a současný asistent trenéra Miroslava Koubka Adrian Rolko.

☞ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: FCHK.CZ

Co si vybavíte, když se řekne Malšovický stadion?

Jako malý kluk jsem na něj chodil jako divák, později jsem měl to štěstí, že jsem se prosadil do prvního týmu a mohl jsem na něm i hrát. Stadion byl velmi specifický, rozlehlý. Když chodily ty největší návštěvy, měly zápasy na Malšáku ne skutečnou atmosféru.

Dokážete si vzpomenout na váš první zápas, který jste na Malšovickém stadionu odehrál?

To bylo v žácích, když se hrály takové předzápasy před ligovými utkáními. Měli jsme možnost si tam zahrát před pár diváky, což pro nás mladé kluky bylo zajímavým zpestřením a hlavně motivací.

Jaká vzpomínka ze starého stadionu vám utkvěla v hlavě nejvíce?

Asi když jsme porazili v poháru Slavii. Bylo to v roce 2006, dal jsem jediný gól zápasu. My byli tehdy ve druhé lize a touto výhrou jsme prošli do semifinále. Nebo se dobře vzpomíná na postup do ligy, to bylo hodně diváků a byla skvělá atmosféra.

Jaké byly vaše pocity, když jste se dozvěděl, že tu bude nový stadion?

O novém stadionu se tu mluví dlouho, tuším že už v době, kdy můj táta končil kariéru. Jsem rád, že se konečně bouchlo do stolu a bude tu stát důstojný stadion, který splňuje všechny parametry pro ligový fotbal. Navíc bude náš stadion v prv-

ní lize nejnovější. Odpovídají tomu technologie, které byly použity při výstavbě. Bude to moderní stadion, který bude mít širokou škálu využití.

Stadion bude sloužit nejen fotbalu, ale i například kulturním akcím. Pomůže to rozvoji města?

Doufám v to. Je určitě dobře, že se stadion využije i na další akce, třeba právě na různé koncerty. Mohlo by fungovat podobně jako v Eden-u, záleží jen, jak se to celé nastaví. Příznivá je i vzdálenost od Prahy, tudíž by tyto akce mohly skutečně přilákat do Hradce spoustu zajímavých osobností a také velké množství návštěvníků i třeba ze zahraničí.

Přiláká nový stadion na fotbal i nové fanoušky?

Především se na stadion těší starší generace, které je to slibováno už velmi dlouho. Možná tu vznikla taková generační propast, která byla způsobena tím, že starý stadion prostě diváky nelákal. Upřímně doufám, že nový stadion propojí mladou generaci fanoušků s tou starší a vytvoří se tu pořádná fanouškovská základna. ■

INZERCE

Sádlo
Ridina Ahmedová
středa 12. 4.
UFFO / 19:00
představení
pro jednu ženu
a okolí s názorem

ZÁVISLOSTI TOUR 2023
SÓLOVÝ PROJEKT FRONTMANA
KAPELY DYMYTRY

PROTHEUS

SOBOTA 29. 4. / UFFO / 20:30
KONCERT NA STÁNÍ

HOST: LOCO LOCO

**underground
COMEDY
CLUB**

stand-up komici, které znáte z televizních obrazovek

Show plná humoru,
který nikoho nenechá v klidu.
ÚTERÝ 9. 5. / UFFO / 19:00

Chceme, aby si lidé mohli vybrat ze široké nabídky

Ve svých 20 letech dostal Vojtěch Pešek příležitost stát se členem týmu Porsche Hradec Králové jako junior-ský prodejce. Za jediný rok se osvědčil natolik, že se stal jako prodejce ojetých vozidel jednou z tváří úspěšné hradecké společnosti. Právě k ojetinám se podle něj zákazníci v poslední době kvůli inflaci a s ní souvisejícím vysokým cenám častěji obrací. Jaké výhody má koupě ojetého vozu právě v Porsche Hradec Králové? Ze kterých značek můžete vybírat? A jak je na tom aktuálně český trh s automobily? Odpovídá prodejce ojetých vozidel společnosti Porsche Hradec Králové Vojtěch Pešek.

Jak dlouho v Porsche Hradec Králové pracujete?

Právě teď to bude přesně jeden rok. Zkoušel jsem předtím i jiná dealerství, ale většina firem shání na prodej někoho, kdo už má nějaké zkušenosti s prodejem aut. Nestačí jim, že už něco umíte, pokud jste neprodávali přímo auta. Ty zkušenosti je tak velmi těžké získat. V Porsche Hradec Králové mi tu šanci dali a za to jsem moc vděčný. Byl jsem zde na praxi už během studia a navíc tady už zhruba o půl roku dříve začal pracovat jeden z mých spolužáků ze střední školy. Začal jsem fungovat v rámci prodeje nových vozů, teď jsem po odchodu některých kolegů přešel k prodeji ojetých vozů.

ročně. Samozřejmě záleží na trhu. Lidé jsou v posledním období vzhledem k situaci ve společnosti opatrnější, víc šetří a trh lehce upadá. Poptávka po autech není taková, jako byla třeba rok zpátky. Věříme ale, že se situace brzy zlepší.

Přiklání se lidé v poslední době vzhledem k vysokým cenám a snahám šetřit spíš k ojetým vozům?

Řečí čísel vysoká inflace opravdu uškodila novým vozům a lehce pomohla ojetým. Tím, že se zdrazily nové vozy, je větší poptávka po těch bazarových. V posledním období byl na trhu i nedostatek aut, to už ale neplatí. Zákazníci mají z čeho vybírat i na trhu ojetin.

Pokud k vám přijde zákazník s cílem koupit si u vás ojetý vůz, jaký výběr ho zde čeká?

Primární jsou pro nás vozy z koncernu Volkswagen Group, jako jsou značky Škoda, Volkswagen, Seat nebo Audi. Nabízíme ale i vozy mimo koncern, byť těch je u nás určitě méně. Například u vozů Škoda máme ale od každého modelu několik kusů, ze kterých si můžete vybrat. Případně jsme i schopní v rámci dohody se Škodovkou některá auta zabukovat. Takže jako zákazník na to auto chvíli čekáte, ale máte ojetinu podle vašich představ, která má najeto třeba jen 10 tisíc kilometrů.

Proč by si lidé měli přijít pro ojeté auto právě k vám?

Máme tady širokou nabídku automobilů a všechna ojetá auta prodáváme přes program Škoda Plus, což pro zákazníky znamená jistotu kvalitních vozů prověřených autorizovaným servisem. Všechny vozy označené tímto programem splňují přísná kritéria kvality a jsou tedy zárukou dlouhého a spokojeného užívání bez obav z neznámého původu nebo špatného technického stavu. U nás dostáváte záruku i na ojeté vozy. ■

Co by se při prodeji ojetých vozů mohlo vylepšit?

U nás byl problémem nedostatek levnějších vozů. I u ojetých aut jsme se pohybovali v cenách od půl milionu korun. Chceme tedy teď nabídnout zákazníkům i tu levnější kategorii ojetin za řekněme 200 nebo 300 tisíc korun, aby si mohli vybrat ze široké nabídky včetně možností, které jsou pro ně cenově dostupnější. Uvědomujeme si, že ne každý si může dovolit auto za půl milionu a dražší.

Jak velký podíl prodeje u vás tvoří ojetiny?

Prodáváme zhruba 600 nových a 300 ojetých vozů

Spojení značek, které těší všechny zaměstnance

Porsche Hradec Králové dlouhodobě spolupracuje s celou řadou významných hradeckých institucí a firm. Mezi ně patří i rozvozová pizzerie značky Pizza Pizza. Z oboustranné spolupráce profitují všichni. Zatímco rozvážející řidiči mají díky spolupráci k dispozici vždy bezpečná a servisovaná vozidla, na své si občas přijdou i zaměstnanci Porsche Hradec Králové. To když si mohou pochutnat na mezi Hradečáky velmi oblíbené pizze.

Spolupráce mezi Porsche Hradec Králové a rozvozovou pizzerií Pizza Pizza funguje už několik let. Řidiči rozvozové pizzerie jezdí s vozy značky Škoda Fabia právě ze společnosti Porsche Hradec Králové. „Výhodou pro našeho partnera je také okamžitý servis automobilů, což je vzhledem k vytíženosti vozů rozvozové pizzerie naprosto klíčové. Benefity má ale spolupráce i pro naše zaměstnance, pro které pořádáme pizza day. Díky spolupráci s pizzerií Pizza Pizza můžeme udělat pro naše zaměstnance krásný den,“ vypráví ředitel společnosti Porsche Hradec Králové Filip Klvaňa. Naposledy se pizza day v jeho firmě uskutečnil na začátku března a všichni zaměstnanci si

ho dosyta užili. Aby ne, když každý dostal pizzu dle svého výběru. Pizzaři zase byli rádi, že mohli svým partnerům vrátit péči, kterou oni věnují jejich automobilům.

Pokud jste i vy při čtení řádků výše dostali chuť na vyhlášenou hradeckou pizzu, objednat si ji můžete na webu www.pizzzza.cz. Na e-shopu pizzerie Pizza Pizza se můžete těšit na širokou nabídku nejen pizz, ale také burgerů a crazy chicken. Nově funguje rozvoz také v sousedních Pardubicích. ■

Přes všechny hrboly stále vede cesta

Na Univerzitě Hradec Králové studuje obory technika a výtvarná výchova. Anna Vitvarová má však vyložené cestovatelské sklony, ráda navštěvuje kulturně odlišná zákoutí světa, poznává tamní obyvatele i jejich zvyky. To všechno jí umožňuje právě hradecká vzdělávací instituce, momentálně je na studijním pobytu v Nitře na Slovensku. Aničiny odpovědi v rozhovoru pro Salonky jsou autentické, originální a bezprostřední. „Jsem vděčná za to, že jsem Češka jako vyšitá s vědomím, že nejsme tak maličká, jak o sobě stále tvrdíme. Ve světě máme své místo, stejně jako já, a neztratím se v něm,“ popsala studentka své pocity z cest do světa.

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV ANNY VITVAROVÉ

Aničko, projevovala se ve vás touha poznávat něco nového, jiného či neobvyklého již v dětském věku?
Vyrůstala jsem ve vesnickém prostředí a toulat se po okolí mi bylo téměř denně velkým potěšením.

Odкуда pocházíte?

Považuji se za vesnické děvče až do morku kostí. Jsem ze skromné vesničky kousek od Jaroměře, kde jsem zakořenila docházením nejen do základní, ale také základní umělecké školy.

Měli rodiče cestovatelské sklony?

Vím, že moje mamka si přála cestovat jako mladší, ale tehdejší doba to nedovolovala. No, a taťka mi na tuto otázku odpověděl, že do třiceti pracovně jezdil po republice, pak děti... Tak to vidíte. Ale spousta mých spolužáků to má podobně a nikdo

jim nemůže mít za zlé, že už se těší na plnohodnotně dospělý život. Snad k tomu také brzo dospějí.

Na Univerzitě Hradec Králové studujete obory technika a výtvarná výchova. Tato vzdělávací instituce však také studentům umožňuje studovat a žít v zahraničí. Jak tyto možnosti vnímáte?

Každá fakulta má jiné koordinátory a nabídky pro výjezdy. Jelikož hnízím na pedagogické, budou se má slova vztahovat k té mé. Naše pracovnice na výjezdovém oddělení jsou úžasné dámy na správném místě a se srdcem na tom ještě správnějším. Odpovídají na otázky dřív, než se stihnete zeptat. Vsadím se, že se i usmívají, když se nikdo nedívá. Jim jsem vděčná za všechny zážitky a mám ty dámy moc ráda. Důležité je, aby vaše cesta měla alespoň ždíbek společný se zaměřením vašeho studia. Na univerzitě jsou otevření i vašim vlastním invencím, takže pokud si najdete místo působiště v zahraničí podle

vlastního výběru a budou na to finance, jsou otevření komukoliv vyhovět.

Pamatujete si v této souvislosti na svou první cestu? Kam jste zamířila?

Já si i přesně pamatuji na můj první kontakt s výjezdovým oddělením pedagogické fakulty. Šla jsem si poslechnout informační seminář k výjezdům, na jehož konci jsem za pracovnícemi výjezdového oddělení zašla a skromně jim oznámila, že chci na rok do Thajska, nejlépe tam být už za dva měsíce. Tak jako já se teď za břicho popadám, i ony se na mě pousmály. Dobrá, zas tak jednoduché to není, ale skoro by i mohlo být. Stačí vyplnit přihlášku, napsat motivační dopis, počkat na schválení a frnk. A s jednotlivými kroky ochotně pomáhají.

Strávila jste například pět měsíců v Portugalsku. Co jste tam studovala a na čem jste pracovala?

Cesta do Portugalska byla má první a osudová, díky které vše začalo. Bydlela jsem ve skvostném městě Viana do Castelo, které nese název podle majestátní baziliky svatě Lucie umístěné ve výši nad městem. Studovala jsem tam převážně výtvarné a pedagogické předměty. Během nich jsem si rozpracovala rozmanité projekty, které jsem za semestr dotáhla do konce. Navíc jsem univerzitu poprosila o prodloužení pobytu o měsíc, abych mohla také všechny práce patřičně odprezentovat.

Jak na toto období vzpomínáte?

Jako jeden z nejvzácnějších suvenýrů jsem si přivezla, že už se nebojím, že se ve světě sama ztratím. Před odjezdem jsem stále měla hlavu plnou otázek typu: A co když se něco stane? Kdo mi pomůže? Co když mi nebudou rozumět? No, tak na tohle jsem se už dlouho sebe sama nezeptala. Asi proto, že už vím, že přes všechny hrboly stále vede cesta, že po světě chodí spousta lidí, kteří bez vidiny odměny pomáhají.

Čím vás tato země zaujala?

Skvostný dezert pastel de nata, který při skousnutí zakřupe, rozplyne se do tváří a přemění se v úsměv. Barevné rozmanité mozaikové kachličky zevnitř i zvenčí obydlí. Domácí produkty na tržích cestou ze školy. Portské víno, které se zlatavá a chutná jako med. Dále mocný oceán s barvou té útulně

SALONEK

Hynek Šnajdar

Z Hradce do Paříže

Kdo sedí doma za pecí, nerad cestuje, a to i do cizích zemí, přichází o mnohé a ochuzuje svůj život. Při cestování se člověk totiž setká s různými lidmi, pozná jejich kulturu a zvyklosti, třeba se naučí i cizí jazyk, ochutná tamní kuchyni, zažije spoustu dobrodružství a může srovnávat život u nás a v navštívené zemi.

O tom ví své Anna Vitvarová, studentka Univerzity Hradec Králové, která díky této vzdělávací instituci už projela kus světa. S touto dámou potvrzující to, co jsem uvedl na začátku, přinášíme rozhovor v dubnovém magazínu Salonky. Při té příležitosti si musím přihrát vlastní cestovatelskou polívčičku a vzpomenout na první výlet do mé drahé Paříže. Bylo to v roce 1990, kdy se zřítily „železná opona“ a hranice se otevřely dokořán, což byla zároveň velká cestovatelská motivace.

V této době jsem už třetím rokem chodil na hodiny francouzštiny k mé známé středoškolské pedagožce, které touto cestou děkuji za trpělivost s mou jazykovou natvrdlostí. Francie a její metropole Paříž mě fascinovaly nejen svou kulturou, ale i zvyky a jazykem od mládí, cesta tam však byla tehdy nemožná. Pak přišla chvíle, kdy tomu už nic nestálo v cestě a pomohla i nečekaná shoda okolností.

Žil jsem na Moravě a za mým kamarádem – emigrantem Radkem, jenž trávil rok a půl právě v Paříži, přicestoval tamní galerista Memo, původem z Chile. Potkal jsem je v hospodě a zpočátku mlčky poslouchal. Pak mě Radek vyzval, abych, když chodím na tu francouzštinu, s Memem promluvil. Po několika slivovicích mně to naskočilo a na konci večera mně Memo dal adresu a telefonní kontakt. Po několika týdnech se naskytla možnost letu do Paříže s nečekaným prologem v Hradci Králové, kde jsem se musel v nemocnici zastavit za svým hospitalizovaným kamarádem, který Francii rovněž miloval. Trochu mně můj výlet záviděl, ale přál.

Poprvé jsem z Prahy letěl letadlem. Než jsem se stačil začít bát, přistávali jsme na letišti Charles de Gaulle. Když jsem jel metrem s cílem v domicilu Mema, přel jsem dvě stanice, aby se mě venku ochotně ujal neznámý chodec a dovedl mě na příslušnou adresu. Pak už jsem byl Memem a jeho ženou Claudii ubytován u nich doma a strávil tam celý měsíc. Denně jsem po Paříži nachodil dvacet kilometrů, obcházel vysněná místa, výstavy a kavárny. Byl to kulturní šok v tom nejlepší slova smyslu. Utvrdil jsem se, že cestování po světě má smysl, přináší radost i ztrátu předsudků. Proto cestování doporučuji všem našim čtenářům, ať je to kamkoli. ■

hřející hloubky. Do nebes sahající, při větru vonící, eukalypty. O přestávce k svačině ty nejvoňavější mandarinky ze školního pozemku. Po ranní hodině kresby provětrat nohy na pískové pláži a nechat si je pohladit pěnou z vln. Kadeřnice, která svolává všechny své kamarádky z celé ulice, aby mi pomohly najít hennu na dočasné tetování, i když to nebyla životně důležitá poptávka. Pózoval španělským spolužákům na hodině fotografie od smíchu rudá jak hasičské auto. Jo, matně si na něco vzpomenu.

Jací jsou a jak se projevují Portugalci? Našla jste si mezi nimi přátele?

S mými spolužáky to nebylo snadné. I přes to, že jejich úroveň angličtiny není slabá, tak ji neradi používají. Často jsem se setkávala s vyděšenými výrazy, když jsem někoho na chodbě oslovila anglicky a žádala o radu. Odpovědi se mi většinou dostalo zamítavého, ale soucitného výrazu. To pro mě bylo obzvlášť těžké, protože tou dobou jsem měla na univerzitě můj vysněný kolektiv a toužila jsem s ním prožívat i ty nejnudnější přednášky. Tak tomu ale nebylo po celou dobu. Myslím, že po dvou měsících snahy proniknout do jakékoliv skupinky, se mě ujala jedna ze spolužaček. Začaly jsme spolu vytvářet projekt na hodinu videa a našly mnoho společného. Věřily jsme si navzájem a podporovaly se v umělecké tvorbě. Stále jsme spolu v kontaktu a čas od času si vyměníme psaní nebo balíčky.

Jídlo, víno, radost ze života. Jsou to důležité aspekty života tamních obyvatel?

Věřím tomu, že je to pravda, ale já to na vlastní kůži nezažila. Protože jsem tam byla v období, kdy nad naší planetou měl nadvládu covid a podmínky pro veselí se byly omezené. Alkohol se prodával pouze do 17 hodin, kluby a hospody byly zavřené. Platil zákaz shromažďování se ve větších skupinách. My jsme si radovánky vynahrzovali na kolejkách. To už bylo více multikulturní, ale zato intenzivní. Zábavná situace nastává, když jdete ve svých teplácích do společné kuchyně vařit dušenou mrkev okolo sedmé hodiny večerní a dovaříte až ve tři hodiny ráno. Pak už to máte jen deset kroků do postele, díky bohu.

Vy jste potom nějakou dobu strávila ve Spojených arabských emirátech, kde jste v hlavním městě Abú Dhabí prý byla u šejka. Setkala jste se s ním osobně? Co jste u něj dělala?

Tady krapet došlo ke komunikačnímu šumu. Byla jsem po dobu tří týdnů ve Spojených arabských emirátech za pomoci Velvyslanectví České republiky v Abú Dhabí, ale pobyt jsem trávila na okraji menšího města nazývaném Hatta. Zde jsem se, i s dalšími třemi českými studentkami, účastnila výtvarného tvůrčího pobytu pod záštitou Art Hub Hatta, což je centrum pro komunitu vizuálního umění, a jeho ředitelem je Ahmedem Saleh Al Yafei. Setkala jsem se s ním osobně, dokonce jsem pro něj pekla kuře na mezu s bramborovou kaší, která mu nechutnala. Jednou nás vzal přes noc kempovat na pláž. Uvařil nám karak na ohni, kouřili jsme vodnicí a jedli datlové sušenky. Ráno nás probudil na východ slunce a zaplavali jsme si. Jo, život umí být krásný. Aby to byl svět v harmonii, tak nás potom zachytil covid, jak u šejka, tak i u spolucestovatelky, a hned se měnily plány. Má to tak prostě být.

Do kterých zemí pokračovalo vaše studijní putování? Čím jste se tam konkrétně zabývala?

Ze Spojených arabských emirátů jsem pokračovala do Indonésie, konkrétně na ostrov Lombok. Zde jsem strávila s novou parťačkou na cesty krásných šest neděl. Tedy, první týden jsme si odbyly

v karanténě na hotelu v Jakartě a pak jsme si užily krásných pět neděl. Nikdy nezapomenu, jak nás vezli polními cestičkami mezi rýžovými lány. Bez zavazadel, ale obklopeny zelenavým bohatstvím. Zpátky ale k otázce. Pod českou organizací Škola v ráji jsme vyučovaly na dvou místních školách, které naše organizace vybudovala a stále podporuje. Školy byly rozmanité. Jedna na vesnici, druhá u města. V jedné pod vedením ředitele, v druhé ředitelky. Jednou třída plná dětí napříč věkem, podruhé žáci rozdělení podle věku a úrovně do malých skupin. Za normálních okolností si mohou přijíždějí dobrovolníci vybrat, ve které z těch škol chtějí působit. Jelikož byla před naším příjezdem dlouhá prodleva bez návštěv, měly jsme vzácnou možnost vyzkoušet si obojí.

Jaká je úroveň života v zemích, které jste zatím navštívila, ve srovnání s naší republikou? Jsou viditelné nějaké kontrasty?

Zaručeně byly největší kontrasty v porovnání s ostrovem Lombok. Smýšlení místních obyvatel mě do teď nepřestává udivovat. Pokusím se nastínit, jak to v jejich myšlívkách vypadá. Vlastnit telefon a koukat celý den na videa je nejstylovější. Kupa plastových odpadků? Nevadí, podpálím

to nebo hodím do lesa. Rýži mám stále moc rád. Co je to problém? Vždyť mám tak velkou rodinu, že zvládnou vyřešit cokoli do dvou hodin. Hele, bílá tvář, ta musí mít spoustu peněz. Pořídím si parádní televizi, vždyť nevadí, že ji nemám na co dát. Stres? Co to je za vynález? To neznám. Toto nechci, aby vyznělo posměšně. Až na tu rýži. Je k popukání, že jim furt chutná, i když ji jedí celý život třikrát denně.

Zažila jste při svých cestách něco, na co nikdy nezapomenete?

Považuji se za člověka, který nepotřebuje mnoho k prožívání momentů, takže ty nejzajímavější asi budou drobničky pochytané z běžných dnů. Teď tak namátkou – nákup čerstvé zeleniny na trzích u mého oblíbeného prodejce cestou z práce v Athénách, zpívání českých táboraček sedíc na útesu a pozorujíc rozbourěný oceán, procházka po vesnici na ostrově Lombok, kde se k nám přidaly snad všechny děti a doprovázely nás, chodit na datle a čaj s mlékem k farmáři, který dokázal zplodit neskutečných 22 potomků se třemi ženami, s nímž jsme si nemohli o ničem povídat, tak jsme se na sebe jen dlouze usmívali. To jsou momenty, které mně vyvolávají úsměv na tváři už při sebemenší vzpomínce.

A bylo něco, co vás vyloženě překvapilo?

Co mi jako první vytanulo na mysl, je rozdílnost mentality lidí napříč státy. Toto přemýšlení mě vždy dovede k otázce, kdo je šťastnější. Jestli Řekové, které nic nerozhází, s dopravou připomínající hraní si na koberci ve školce, užívající si jejich všem známé siesty, ale s nefunkční péčí o životní prostředí a sociálně slabší občany. Nebo třeba my Češi, kteří jsme stále našponovaní jak guma u trenek, plánující nenaplánovatelně, spěchající nikdo neví kam, ale s parádním zdravotnictvím a zlepšujícím se environmentálním cítěním. No? Kdo mi odpoví?

Co je pro vás cestování po světě, čím vás obohacuje a proč je pro vás důležité?

Cestování bych přirovnala k tetování se. Tím prvním počinem to vše začne a jen pak chcete víc. K tomu prvním máte mnoho důvodů a prokazatelných záměrů. Čím víc pokračujete, tím je to větší zábava a nespoutanost. Stále získáváte, ale nemusíte se moc namáhat s rozhodováním a zbytečnou připraveností. Co já tím vším konkrétně získala? Jsem vděčná za to, že jsem Češka jak vyšitá, s vědomím, že nejsme tak maličtí, jak o sobě stále

tvrdíme. Ve světě máme své místo. Stejně jako já a neztratím se v něm. Zvládnu komunikovat s lidmi i „pouhou“ mimikou. Dokážu si vytvořit přátele napříč světem a najít společné téma s lidmi rozličných kultur. Celkově jsem se ujistila, že jsme si všichni lidé na celé planetě nesmírně podobní. Začala jsem děkovat za to, co dostávám, a nebrat to jako samozřejmost.

Neuvažovala jste, že byste někde zakotvila na delší dobu či dokonce natrvalo?

Snad v každé zemi jsem si tuto otázku položila a s úctou vždy zametla pod koberec. Až v Athénách jsem nechala otázku chvíli nehybně ležet, ale skončila smetená jako ty předchozí. Tentokrát se ta otázka přede mě posadila a cítím, že ji tentokrát nechám postavit na nohy. Moje touha začít stavět domov – rozuměj jako místo, kam se budu s potěšením vracet – je pro mě teď vábivější než ta objevovací.

Popište své pocity, když se po delší době vrátíte z pestrých zahraničních lokalit zpět do Hradce Králové.

Hluboký nádech a výdech. To je přesně Hradec. Klid

a ticho nejen podél Labe. Známé tváře na každém rohu, skoro až jistá neměnnost, nejen těch tváří. Teď takhle znám tím, že mi to chybí. Ale nebojte, až se vrátím a chvíli tam pobudu, tak na to nekonečně nic a nudu budu zase remcat, jak máme my Češi ve zvyku. Ale až to někde uslyšíte, tak budete vědět, že to říkám z lásky.

V současné době jste na studijním pobytu v Nitře na Slovensku. To je v porovnání s jinými vašimi cestami za humny. Jak to tam prožíváte, čím se zabýváte a jak slovenské prostředí vstřebáváte?

Jak jsem již výše zmiňovala rozdíly mezi národnostmi, tak i Slováci mě překvapují. Náramně se bavím při snaze rozlišit, co je vtip a co myslí vážně s jejich neustále neutrálním výrazem ve tváři. Nicméně jsem se adaptovala rychle. Skoro plynule jsem se sem přesunula z rušných a nikdy neusínajících Athén. Pro vesničanku je to tu mnohem přívětivější, ale tentokrát mám pobyt obohacen výzvou sdílet svůj pokojíček s dalšími dvěma studentkami. Nechápejte mě špatně, ale začínám mít svůj věk. Na druhou stranu, je to cenově víc než přívětivé. Na Slovensku je krásné, že je tu mnoho příležitostí na útek do přírody. Jak já se těším, až to tu prošmajdám a zatoulám se. Jo, a ve škole jsou na mě moc hodní.

Jaké studijní, životní a cestovatelské plány má nyní Anička Vítvarová?

Mé další životní mety jsou: Zdravá a plná sil prožít a užít Erasmus v Nitře, dále vychutnávat si hradeckého klidu a příprav na dokončení magisterského studia a nechat se překvapit, protože jsem vždy nepřipravená. ■

Přivolejte sluníčko!

Za každou objednávku přidáme v dubnu do kalendáře jeden slunečný den!

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

Klient, základ realitní profese

Otec a syn v jednom realitním týmu. Zakladatelé poboček v Hradci Králové a Pardubicích zastřešených celostátní úspěšnou společností NEXT reality Petr Mrňák a úspěšný makléř Zdeněk Mrňák, jenž vstoupil nejen do Síně slávy, ale stal se i součástí makléřského platinového týmu. Oba mají jasně představy, jak svou práci úspěšně vykonávat tak, aby byli zákazníci spokojeni. „Pracovníci v realitách by měli být vzdělaní a dodržovat pravidla,“ shodují se otec a syn Mrňákoví.

Proč jste se rozhodl podnikat právě v realitách?

Petr Mrňák: Rozhodnutí podnikat v realitách přišlo v roce 2004. Tehdy mě oslovil jeden můj dobrý známý, který se zabýval developerskou činností a hledal v Hradci Králové pozemky na výstavbu nových rodinných domů. Shodou okolností jsem se k takovému pozemku dostal, založil realitní kancelář, pomohl jsem mu s realizací jeho projektu a prodejem. Od té doby se pohybuji v realitách.

Vzpomínáte si, jaké byly vaše první kroky v této oblasti a co všechno jste musel udělat?

PM: Založil jsem regionální společnost, sehnal si doménu, dal jí jméno Reality-In, prezentoval se i prostřednictvím inzerce, tenkrát ještě v papírových realitních magazínech, novinách a podobně. Na to navazovaly další obchody, podařilo se nám například rozprodat šestatřicet domků v Kukleňách. Tím se to celé rozběhlo.

Proč jste se vydal ve šlépějích svého otce a vstoupil do realitního trhu?

Zdeněk Mrňák: Považuji za jakési logické rozhodnutí, že tato profese přešla z otce na syna, a ke konci roku 2014 jsem do této oblasti vstoupil. Hned mě to chytlo, od prvního roku se mně začalo dařit a myslím si, že už ani nechci dělat nic jiného.

Potěšilo vás, že jde syn ve vašich stopách?

PM: Určitě ano. Jsem také rád, že ho tato práce zaujala, stále ho naplňuje a baví. To je myslím podstata, že aby vám něco šlo, musí vás to bavit.

Co si myslíte o krocích svého otce v souvislosti s vaší vzkvétající společností?

ZM: Měl jsem výhodu, že jsem se mohl od úplného začátku svého otce ptát na různé věci, které souvisejí s profesí realitního makléře, a on mně vždy ochotně poradil. Předtím mě žádná práce tak ne-

bavila. Nemám totiž rád stereotypní zaměstnání. Makléř pracuje s lidmi, je to činnost, která je každý den jiná, kreativní a to mě na ní baví.

Uděloval jste synovi rady, jak má ve své práci postupovat?

PM: Ze začátku jsem mu možná radil, dnes už je to ale tak, že zákazník předčil svého učitele. V této době se někdy spíše já chodím radit k němu.

ZM: Většinu jeho rad jsem určitě přijímal, protože jsem cítil a věděl, že má v této oblasti velké zkušenosti, které se vždy hodí. Samozřejmě, jsem jiná generace, které je blízký virtuální svět, a navíc si časem každý najde svůj styl práce, jenž mu vyhovuje a je ku prospěchu realitní profese.

Co nesmí chybět úspěšnému realitnímu makléři?

ZM: Určitě komunikativnost, empatie, píle, samostatnost, sebekázeň. Tohle si musí každý makléř včetně mě nastavit sám, protože to za něj nikdo neudělá. Charakteristickým znakem makléře je, že má neustále telefon u ucha.

PM: Doplnil bych ještě tah na branku. Všechno ale, co syn vyjmenoval, jsou předpoklady pro to, aby bylo možné tuto práci dobře vykonávat. Ráno vstane, naplánuje si, co budete ten den dělat, a zároveň musíte mít schopnost přizpůsobit se potřebám klientů, což někdy není úplně jednoduché. Klient je základ realitní profese.

Zdeňku, za svou kariéru jste nasbíral již mnoho ocenění. Jste součástí Síně slávy a také člen platinového týmu. Mohl byste to trochu přiblížit?

ZM: Jsou to ocenění v rámci společnosti NEXT reality. V platinovém týmu jsou makléři, kteří dosáhnou skutečně velkého obrátu a prodají desítky nemovitostí ročně. Do Síně slávy jsem byl zařazen v minulém roce, jako první člen, který neměl délku působení v NEXTu deset let. U mě udělali výjimku a vstoupil jsem do ní už po šesti letech.

Petre, jste na svého syna pyšný, že je talentovaný realitním makléřem?

PM: Nemůžu tady před ním říkat, že jsem na něj pyšný, ale samozřejmě jsem. Jsem moc rád, že svou práci dělá dobře.

Jste součástí NEXT reality. Co to obnáší?

PM: My tuto značku nevlastníme, ale využíváme tak zvaný franšizový systém, který nabízí svobodu ve vedení, spravování a řízení vlastní firmy, ale vede také k odpovědnosti za vlastní rozhodnutí.

Naše pobočka je nezávisle provozována společností Open Property, jež využívá ochrannou známku NEXT reality, a máme nakoupené franšizy pro Hradec Králové a Pardubice. Můžeme tedy používat tuto značku, využívat jejich služeb a možností, které nám tato celostátní společnost s více než padesáti pobočkami v zemi poskytuje.

ZM: Nikdy jsme neměli ambice být celostátní společností, chceme být nejlepší v regionu. Proto jsme šli cestou franšizového modelu, lidé naši značku znají a vědí, že se na ni mohou spolehnout, důvěřují nám a nebojí se nám svěřit svou nemovitost.

Kolik vašich makléřů působí tady v regionu?

PM: V Hradci Králové osm a v Pardubicích devět.

Mohli byste vypíchnout některý z vašich „majstrštyků“, na který jste obzvláště hrdí?

PM: Jednoznačně je to v žádané lokalitě v Rybové ulici v Hradci Králové bytový dům, který jsme vybudovali ve spolupráci s developerem. Dva roky práce bylo loni završeno rozprodáním jednačtyřiceti bytů.

ZM: S tátou jsem na tomto projektu spolupracoval a byl jsem u zrodu myšlenky, kdy se domluvilo s developerem, že budeme byty prodávat my. I když loni klesl zájem o nemovitosti, přesto jsem já s naší pobočkou v Pardubicích podali nadstandardní výkon. Navíc jsem se umístil v celostátní soutěži Realitář roku na druhém místě.

Jak se za dobu vaší existence změnil realitní trh?

PM: Hodně a k dobrému. Pamatuji si divoká léta, kdy se děly věci, které realitkám nedělaly dobré jméno. To se však hodně zlepšilo a pomohlo tomu nový realitní zákon. Ten zpřísnil podmínky pro lidi, kteří chtějí v této branži pracovat, což je správné. Reality jsou nejdražší komoditou, kterou můžete někomu svěřit na prodej. Pracovníci v realitách by tedy měli být vzdělaní a dodržovat pravidla.

Jak vidíte budoucnost vaší společnosti?

PM: Velmi nadějně.

ZM: Blízkou budoucnost vidím tak, že budeme rozvíjet týmy v Hradci i v Pardubicích a zobchodujeme vše, co se nám dostane pod ruku. ■

NEXT | REALITY

Moderní varianta běhání. Do Hradce znovu míří Night Run

Už podesáté se letos na konci dubna sejdou na Velkém náměstí rekreační běžci, aby si užili jedinečnou atmosféru unikátního nočního běhu centrem Hradce Králové. Odhadem až dvě tisícovky běžců všeho věku čeká parádní zážitek. O kouzlu běhání za tmy, letošních novinkách a trati nebo charitativním podtextu celé akce hovoří v rozhovoru pro Salonky ředitel seriálu závodů NN Night Run Tomáš Pavel.

☛ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV ZÁVODU

V Hradci Králové se letos koná už jubilejní 10. ročník Night Runu. Co vás před 10 lety přivedlo na myšlenku pořádat noční běžecké závody?

Agentura Event media je na trhu už 20 let. Prvních 10 let jsme se živili cyklistikou. Viděli jsme ale, že zájem o cyklistiku upadá, a naopak začíná vlna běhání. Přemýšleli jsme proto, co nového bychom mohli běžcům nabídnout, a napadl nás právě noční běh. Vytvořili jsme tak běžecký seriál v osmi českých městech, jehož součástí jsou kromě desetakilometrového NN Night Runu také Avon běh za zdravá prsa na 5 kilometrů a dětské a rodinné závody. Za těch 10 let se z toho stal jeden z největších běžeckých seriálů v České republice a dost možná i v Evropě.

V čem je kouzlo běhání za tmy?

Ve městech jsou za tmy rozsvícené památky, které

vytvářejí unikátní, pro běžce netradiční, atmosféru. Polovinu trati se pak snažíme udělat někde, kde je absolutní tma, aby běžci využili své čelovky. Konkrétně v Hradci Králové se běží okolo Labe na Plácku a zpět. Když vidíte na druhém břehu běžet tisíc lidí s čelovkami, dává to tomu běhu úplně jiný rozměr. Večer se také většinou zklidní vítr a ztíší celé město. Připadá nám to jako moderní varianta běhání.

Míváte ve startovních listinách převážně rekreační běžce?

Rozhodně. Řekl bych, že podíl rekreačních běžců je mezi účastníky našich běhů možná až 99 procent. Občas se ale objeví i nějaká běžecká celebrita. Zajímavé je, že skoro 70 procent běžců na našich závodech tvoří ženy. Výrazně k tomu určitě přispívá již zmíněný Avon běh za zdravá prsa. Muži také mají často větší běžecké cíle, jako jsou například maratony nebo půlmaratony.

Kolik účastníků očekáváte letos v Hradci Králové?

Už nyní je přihlášeno zhruba 500 startujících, podle minulých let očekáváme účast až dvou tisíc běžců.

Na co všechno se mohou hradecští běžci 29. dubna těšit? Máte připravený doprovodný program?

Akce začíná na Velkém náměstí v sobotu 29. dubna ve čtyři hodiny odpoledne, kdy se otevírají registrace do jednotlivých běhů. Zhruba po hodině startují postupně závody, mezitím bude v plném proudu i doprovodný program. Těšit se můžete na populární vystoupení trampolínek, běžecké rozcvičky, fotokoutek, taneční vystoupení, skákačí hrady nebo bohaté občerstvení. Obsadíme prakticky celé Velké náměstí, za 10 let se to celé strašně zvětšilo. Dnes je to spíš rodinná a kulturní akce s přesahem do sportu. Veškeré detaily najdete na webu www.night-run.cz.

Hlavní běh NN Night Run na 10 kilometrů startuje ve 20.40 hodin. Kudy závodníci poběží?

Z Velkého náměstí se seběhne na náplavku a běží se kolem nové lávky u Aldisu na Plácku, přes kamenný most do ulice Jana Černého a poté zpátky do centra kolem Labe. Doběhne se až k soutoku, na mostě u fakultní nemocnice se závodníci otočí a pokračují na lávku u zimního stadionu. Příběhnou až na Bono publico a přes Terasy Karla Otčenáška se vrátí do cíle na Velké náměstí. Je to krásná trať, která vede okolo vody, ve které je krásné vidět odlesk z čelovek. Poběží se také hned přes několik mostů.

Kromě hlavní desetakilometrové trati bývá velký zájem i o běh na poloviční vzdálenost, který má charitativní podtext. Jak vás napadlo podporovat zrovna boj proti rakovině prsu?

Věděli jsme, že v Česku existuje Avon pochod za zdravá prsa. Oslovil jsem je tehdy s tím, jestli nechtějí dělat ještě běhy. Domluvili jsme se a možná

až nečekaně se to zpopularizovalo. V současnosti už míváme na Avon běhu skoro víc běžců než na NN Night Runu. Z každého startovního jde 100 korun na konto nadace Avon. Ročně vybíráme až půl milionu korun, takže za ty roky jsme už určitě vybrali hezkou částku. Vybrané peníze následně Avon rozdělují mezi neziskovky a projekty spojené s prevencí a léčbou rakoviny prsu.

Kolik stojí registrace do závodu a co kromě dobrého pocitu z běhu si lidé odnesou?

Startovné na dětské závody je 200 korun, pro rodinný běh činí 300 korun. Na dva hlavní závody, tedy Avon běh za zdravá prsa na 5 kilometrů a NN Night Run na 10 kilometrů, je startovné 600 korun. Součástí startovního je startovní číslo, občerstvení v cíli, krásná kovová medaile a dárky od našich partnerů. Závodníci se mohou těšit třeba na funkční čelenku nebo tričko.

Jaké další akce v Hradci Králové pořádáte?

V lednu děláme Winter Run a v červnu Cyklomaraton Hradec Králové. Letos 4. června se uskuteční už 20. ročník. V minulosti býval vždy start a cíl závodu u Všesportovního stadionu v Malšovicích, protože se ale aktuálně staví nový stadion, najdou letos závodníci zázemí na Biričce. I tam bych samozřejmě čtenáře rád pozval. U sousedů v Pardubicích pak ještě pořádáme 1. května premiérový Fénix Castle Run, jehož start i cíl budou na pardubickém zámku. ■

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 4. díl

Hotel Paříž – byla zde kavárna, restaurace, jídelna, herna a hotelové pokoje – byl u nás v Hradci Králové velice oblíben a chodila sem směsice různých lidí a zájmů. Např. do oblíbeného výčepu na stojáka sem každý den přicházeli milovníci piva a pravidelní návštěvníci, jakými byli zejména taxikáři, řezníci, úředníci, právníci, kominíci, různí řemeslníci a milovníci piva dalších povolání. Zde se dalo dozvědět a sehnat vše od řemeslnických prací až třeba po rady právníké, a kdo sháněl třeba nedostatkové zboží jako např. játra, barevný televizor nebo kolo, v Paříži ve výčepu vše určitě sehnal. Řešil se tu fotbal, hokej, holky, politika a vše další, o čem se v hospodě nejvíce povídá. Někdy tam bylo tak plno, že číšníci, kteří tam chodili pro pivo pro hosty v restauraci, měli problém se do nevelkého výčepu vůbec dostat. Do potom musel zasáhnout vrchní číšník Pepa Šrajera a začal to tam rovnat. Za chvilku ale přišli další hosté a opět tam nebylo k hnutí. Bylo to tam jako na perském trhu, ale bylo tam moc dobře a pivo od výčepního Pepička Klímy chutnalo náramně. Pány Šrajera a Klímu znal každý pravidelný návštěvník této restaurace a byli zde oba velice oblíbeni. Pepa a Pepiček, jak jim tam štamgasté a zaměstnanci Paříže říkali, byli důležité osoby tohoto podniku a prostě tam patřili.

Právě výčepní Josef Klíma (narozen 1. 1. 1941) zde strávil celou svoji profesní kariéru. Přišel sem ve svých 14 letech jako učeň číšník a působil zde dlouhých 38 let svého života. Začínal tady 15. 9. 1955 a skončil k 31. 10. 1993, kdy vlastně tento proslulý hotel Paříž společně s vedením zavíral. Zde se také seznámil i se svojí manželkou Marií Klímovou (roz. Kokešovou), která zde byla také nějaký čas zaměstnaná. Spolu s panem Klímou se postupně za výčepem vystřídali také pánové Václav Svoboda, Josef Svíčka,

Václav Hes (pozdější vedoucí Hradní vinárny na Starém městě) a další. Za celou dobu, co zde výčepní pan Josef Klíma pracoval, se tam vystřídalo tolik zaměstnanců, že si ani podle jeho slov nejde na všechny vzpomenout. Začínal v herně jako obsluha a poté přešel do výčepu, kde potom působil mnoho let, ke spokojenosti návštěvníků a milovníků piva. Dlouholetým úspěšným vedoucím hotelu Paříž byl pan Josef Málek, který tam měl i svoji manželku Emílii, která tam působila jako pokladní. Pan Málek byl přísný šéf, který vyžadoval naprostý pořádek, ale mezi zaměstnanci byl velice

oblíben, a když bylo potřeba, tak jim vždy podle jejich zásluh pomohl.

Pracovali zde postupně číšníci Josef Šrajera, Josef Rufer, František Rašín, Erik Auer, Zdeněk Pokorný, Milan a Vilda Mezsárosovi, Jiří Košťál (jeho manželka byla provozní Marie Košťálová), Josef Bajera, Milan Netík, Karel Backo, Jan Šindelář, Sváta Popek a další a další. Servírky – Marcela Volejníková, Miluška Bažantová, Irena Švarcová a další. Kuchaři – Emil Šolc a jeho manželka Marie Šolcová, Mirek Lán, pánové Míhulka, Felgr a spousta jiných. Jako topič zde byl pan Míku-

Výčepní Josef Klíma

láš, pan Stanislav Šimek býval údržbářem a na leďnice chodil jako opravář pan Pulpán. S hotelem Paříž byli propojeni i taxikáři Jaroslav Petříček a Miroslav Barták. Ale vůbec nejméně osobou Paříže byl v té době holka pro všechno Jirka Honl, po Hradci zvaný Prskavý Jirka. Jirka tam často sloužil jako poslíček a rád zařizoval pro zaměstnance různé služby – stál třeba fronty na lístky do kina, chodil kupovat zaměstnankyním i dámské hygienické potřeby a často tam prý v obchodě ženskou frontu předbíhal. Někdy Jirka prováděl úkony velmi úsměvné, ale ve své podstatě velice smutné. Jednou nesl faktury na ředitelství Raj do Avionu a cestou je prý všechny k nelibosti úředníků ředitelství rozkoušal. Ve všech hospodách, kam přišel, mu výčepní vždy natočili jeho oblíbený šnyt a Jirka byl všude velice spokojen. V Paříži, když mu zadali nějaký úkol, při práci hlasitě nadával na prezidenta Husáka a další tehdejší nejvyšší představitele státu. Jirka si to tenkrát prostě mohl dovolit, i kdyby tam měli schůzi třeba komunisté v čele se soudruhům Františkem Tesařem. Bylo o něm také známo, že když měly Restaurace a jídelny nějakou konferenci, Jirka se vždy dostavil v čistém obleku, dobře naladěm a promluvil tam ke spoluměstřancům a podle svědků prý velice dobře a vždy sklídl veliký potlesk. Tolik tedy stručně o populární postavice Paříže a celého Hradce Jirkovi; budiž mu země lehká.

V hotelu Paříž byla také hezká a útulná jídelna, která byla hojně navštěvovaná a hlavně zásluhou vrchního číšníka pana Josefa Ruffera si udržovala vždy určitou úroveň. Hodně lidí, kteří tam v té době chodili na oběd, panu Rufferovi jinak neřekli než Chruščov. Jeho podoba s nejvyšším představitelem Sovětského svazu Nikitou Sergejevičem Chruščovem byla opravdu neuvěřitelná. Pan Rufer, to byla uznávaná stará škola a lidé do Paříže rádi chodili jak na obědy, tak povečeřet. Kuchaři, pánové Šolc, Míhulka a Lán, byli zárukou, že hosté odcházeli z této jídelny spokojeni.

V Paříži se také odehrávaly svatby a další různé společenské akce. Bý-

valý výčepní pan Josef Klíma také vzpomíná na různé slavné osobnosti, které tento podnik navštívily nebo v něm nocovaly. Byl to např. Karel Gott, Eva Pilarová, Michal Tučný, Miroslav Horníček a další a další. V Paříži bylo vždy rušno a stále se tam něco dělo. Pravidelným návštěvníkem restaurace byla i známá postava Hradce Králové bohem Eda Řezáč, který když měl náladu a chtěl se mu, byl zaměstnán jako zřízenec ve zdravotnictví. V té době už vrchní číšník Josef Šrajera odešel do důchodu, nepracoval v restauraci a stal se z něho pan recepční. Protože se oba pánové spolu velice dobře znali, dosti často se stávalo, že Eda Řezáč dal recepčnímu dvacku a ten potom zahlásil rozhlasem do kavárny, že doktor Eduard Řezáč má v recepci důležitý telefon. Eda poté pomalu vstal a pomalým krokem se loudal na chodbu do recepcie. Když se potom vrátil ke stolu, dámské společnosti suše oznámil, že musí jít do fakultní nemocnice k důležité operaci. Dámy u stolu zpozorněly, ale horší to bylo vždy s placením, neboť Eda celý svůj život prakticky nepracoval a moc těch peněz nikdy neměl. Rádi ale panu doktorovi útratu zaplatily, když tak spěchal. Jindy zase z něho recepční Šrajera udělal pilota a Eduard v hotelu Paříž tenkrát takto balil holky.

Zcela jiný druh návštěvníků, spíše starších a mnohdy lecčímů zajíma-

valých, navštěvoval hernu, kde se hrály karty a další různé hry. Taková atmosféra, jaká panovala v této herně, dnes už nikde v Hradci Králové neexistuje. Hned vedle byla kavárna, kde se velice příjemně sedělo; byly tam boxy, které jí dávaly důstojný, ba až noblesní ráz. V této kavárně pracoval i známý hradecký číšník elegant Sváta Popek, který své řemeslo ovládal dokonale. Na place se pohyboval naprosto profesionálně s noblesou a vždy byl perfektně oblečený a naladěný; tak, jak by měl správný číšník vždy ve svém zaměstnání vypadat. Je to velká škoda pro naše město, že ta stará dobrá Paříž již neexistuje v takové podobě jako dříve; právě takový podnik s touto tradicí Hradečákům přímo ve středu města dnes moc chybí. Např. v sobotu nebo v neděli je velký problém pro návštěvníky našeho města někde poobědvát anebo povečeřet. Hotel Paříž byl totiž pro tyto účely naprosto ideální. Pro pamětníky, kteří dnes chodí kolem tohoto domu, je to vždy určitě nostalgická vzpomínka na dobu, kdy chodili k panu Josefu Klímovi do populárního výčepu na dobrou Plzeň nebo na kus řeči s kamarády. Ty časy se však bohužel už nevrátí. Dnes procházejí bývalí štamgasti kolem drogerie, ale tam tak dobré pivo, jaké jim tenkrát točil jejich oblíbený výčepní Pepiček Klíma, už určitě nedostanou. ■

Slávek Trávníček

Krátkometrážní suchá hudební komedie Lavičkáři

Svůj první film s názvem Lavičkáři, který napsala, režírovala, produkovala i financovala, byl dotočen před více než dvěma měsíci. Krátkometrážní hudební drama a zároveň suchou komedii Kristýna Červinková z Hradce Králové připravovala už v roce 2021, tedy v době covidové pandemie. „Do filmu jsem vložila všechnu svou energii,“ řekla režisérka před více než rokem v rozhovoru pro Salonky.

📺 HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV KRISTÝNY ČERVINKOVÉ

Čas plynul a po rozmanitých peripetiích se dílo podařilo. Vznikl krátkometrážní devatenáctiminutový film, který měl nedávno při několika promítáních premiéru v hradeckém soukromém hudebním Klubu č. p. 4 na Velkém náměstí. „Při šesti promítáních bylo vždy téměř plno. Bylo to krásné, úspěšné a diváci se bavili,“ řekla s potěšením Červinková. Název Lavičkáři zvolila proto, že projekt vznikl doslova na lavičce, a to na nábřeží před Muzeem východních Čech.

„Seděla jsem tam tehdy s jedním amatérským režisérem a hercem. Bavili jsme se o filmech a tenkrát jsem při tom dostala nápad natočit svůj vlastní film. Když jsme s dalšími lidmi začali o filmu, scénáři a spolupráci diskutovat, debaty většinou probíhaly na nějaké lavičce. Otisk té lavičky už v názvu zůstal,“ vrátila se do nedávné minulosti režisérka. Před divákem se odvíjí děj, v němž se pohybují lidé v uměleckém prostředí, kteří by chtěli něco dokázat, moc jim to ale nejde. Spíše jsou to postavy, které sice vědí, co v životě nechtějí, ale zároveň ještě nepřišly na to, co by chtěly, a se svým životem si moc nevědí rady.

Podle režisérky byl původně scénář jiný, ale do samotného natáčení se vloudil osud. Herci k obsazení rolí režisérka vybírala spíše intuitivně a v půlce natáčení filmu se dvěma herci ukončila spolupráce, protože nenaplnili její představy. Scénář bylo nutné přepsat s tím, že na scénu vstoupila postava Dagmary. Ztvárnila ji právě Červinková, která v Lavičkářích původně neměla účinkovat.

„V každé postavě filmu je část mých zkušeností. Od té doby, co žiji v Hradci Králové, jsem poprvé kolem sebe měla tolik umělců a vytáhla jsem také nějaké příběhy z hospodského prostředí. Chtěla jsem do toho vložit i určitou trapnost, hledání životních cest, směrů a hlavně hledání poslání, proč tady jsme,“ vysvětlila. Proto také vznikla i postava Vesmíru, který filmem prochází jako jakýsi mentor a komentuje dění.

„Tím, že je to krátký film, líbilo by se mi, aby diváci během necelých dvaceti minut opustili svůj vlastní svět a realitu, ponořili se do filmu, uvolnili se a zasmáli hláškám, trapným situacím, které jim běží před očima. A také, aby měli chuť se na ten film podívat podruhé,“ přeje si Kristýna Červinková, jež má v plánu připravit další veřejné promítání Lavičkářů. Chce také kontaktovat známého herce Jaroslava Duška, zda by měl zájem o promítání ve svém pořadu Duše K. „Pokud to neprojde, vložím to sama s nějakou propagací na YouTube,“ dodala hradecká režisérka, která by ráda natočila pokračování Lavičkářů se stejnými herci, ale jak říká, trochu jinak. ■

HITRÁDIO
ČERNÁ HORA

CASHEMESKY

POSLOUCHEJ A VYHRÁVEJ
PENÍZE NĚKOLIKRÁT DENNĚ!

Více informací na www.hitradiocernahora.cz

**STAVBYVEDOUČÍ
ROZPOČTÁŘ
DĚLNÍK**

VELKAPARTA.CZ